

Proloog

*Culver City, een buitenwijk van Los Angeles
Twaalf jaar eerder*

‘Dus je komt vanavond niet thuis? Bedoel je dat?’ Jennifer Bentz zat op de rand van het bed, de telefoonhoorn tegen haar oor gedrukt, en ze probeerde die al te vertrouwde strop van monogamie, rafelig en wurgend, te negeren.

‘Waarschijnlijk niet.’

Haar ex, de grote communicator, bleef afstandelijk.

Niet dat ze hem echt verwijten maakte. Ze hadden een stroeve, maar soms ook gepassioneerde relatie. En zij was altijd ‘de slechterik’, of de ‘overspelige’, zoals ze over zichzelf dacht. Ook nu, terwijl de geur van recente seks haar neusgaten kietelde in de warme slaapkamer, werd ze aan haar zonden herinnerd. Twee halfvolle glazen martini stonden naast een ijskoude cocktailshaker op het nachtkastje: het bewijs dat ze niet alleen was geweest.

‘Wanneer dan?’ vroeg ze. ‘Wanneer kom je weer opdagen?’

‘Morgen. Misschien.’ Rick belde met zijn mobieltje vanuit een politieauto. Ze hoorde verkeersgeluiden op de achtergrond, en ze begreep dat hij ontwijkend en kortaf sprak omdat zijn collega achter het stuur de helft van het gesprek kon volgen.

Geweldig.

Ze probeerde het opnieuw. Ze begon zachter te praten. ‘Zou het helpen als ik zeg dat ik je mis?’

Geen antwoord. Natuurlijk niet. Ze had hier de pest aan. De pathetisch jammerende echtgenote uithangen, smekend dat ze hem wilde zien. Dat was haar stijl niet. Helemaal niet. Het waren meestal de mannen die smeekten, en dat gaf haar een kick.

Vaag werd ze zich bewust van een zachte klik.

‘RJ?’

‘Ik heb je wel gehoord.’

Haar wangen gloeiden en ze keek even naar de lakens die verfrommeld bij het voeteneind van het bed een pastelkleurige hoop gekreukt katoen vormden.

O, god, hij weet het. De smaak van verraad was op haar lippen, maar ze moest het spel spelen: doen alsof ze onschuldig was. Hij zou toch niet vermoeden dat ze met een andere man was geweest, niet zo kort na de vorige keer. Ze was verbaasd over zichzelf.

Er was een kans dat hij blufte.

En toch...

Ze huiverde bij de gedachte aan zijn razernij. Ze speelde haar troefkaart uit. ‘Kristi zal zich afvragen waarom je niet thuis bent. Ze stelt er al vragen over.’

‘En wat zeg je dan tegen haar? De waarheid?’ *Dat haar moeder haar benen niet bij elkaar kan houden?* Hij zei het niet, maar de veroordeling hing tussen hen in. Ze haatte dit. Als het niet om haar dochter, om hun dochter...

‘Ik weet niet hoelang deze observatieklus gaat duren.’

Een makkelijke smoes. Haar bloed begon langzaam maar zeker te koken. ‘Jij en ik weten allebei dat geen enkele rechercheur bij de politie de klok rond werkt.’

‘Jij en ik weten zoveel dingen.’

In gedachten zag ze hem weer in de deuropening van de slaapkamer staan. Zijn gezicht in een grimas van woordeloos verwijt, terwijl ze in hun bed lag. Bezweet en naakt lag ze daar in de armen van een man, dezelfde man met wie ze eerder een relatie had: de biologische vader van Kristi. Rick greep meteen naar zijn dienstwapen, het pistool in de schouderholster, en een seconde lang voelde Jennifer echte doodsangst. IJzige paniek.

‘Donder op!’ had hij gecommandeerd, strak naar het tweetal starend. ‘Godallemachtig, donder op uit mijn huis en kom nooit meer terug. Jullie allebei.’

Daarna draaide hij zich om, daalde de trap af en stapte naar buiten, zonder de deur achter zich dicht te smijten. Maar zijn woede was echt. Tastbaar. Jennifer had het er levend van afgebracht, maar ze was niet weggegaan. Dat kon ze niet.

Rick was niet teruggekomen. Ze hadden er zelfs geen ruzie over gemaakt. Hij verdween gewoon.

Hij weigerde te reageren op haar telefoontjes.

Tot vandaag.

Maar dat was te laat.

Ze had haar minnaar alweer ontmoet. Zowel uit vergelding als uit begeerte. Stik maar. Niemand was de baas over haar leven. Ook Rick Bentz, de heldhaftige supersmeris niet. Daarom had ze de man die ze voor altijd in haar hart had gesloten, weer ontmoet.

Slet!

Hoer!

Het waren haar eigen woorden. Ze sloot haar ogen en liet haar hoofd hangen. Ze voelde zich alleen. Verward. Nooit had ze Rick bewust willen bedriegen. Nooit. Maar ze was zwak geweest, en de verleiding was groot. Ze schudde haar hoofd en alles voelde zwart tot op de bodem van haar ziel. Wie wilde ze straffen? Hem? Of zichzelf? Had een van haar zielenknijpers niet gezegd dat ze eigenlijk vond dat ze Rick niet verdiende? Dat ze zelfvernietigend was?

Wat een onzin. 'Ik weet gewoon niet wat jij wilt,' fluisterde ze zwakjes.

'Ik ook niet. Niet meer.'

Ze pakte een van de martiniglazen en dronk het leeg. De strop werd nog strakker. Waarom kon het niet gemakkelijk met hem zijn? Waarom kon ze hem niet trouw blijven? 'Ik probeer het wel, Rick,' bracht ze tandenknarsend uit. Dat was geen leugen. Het probleem was dat ze wel probeerde, maar tevergeefs.

Ze meende dat ze beneden gedempte voetstappen hoorde, ze was even alert, maar bedacht dat het geluid kennelijk een echo in de telefoon was. Of het geluid kwam van buiten. Stond er een raam open?

'Jij probeert het?' snoof Rick. 'En wat dan wel?'

Dat was het dus. Hij wist het. Waarschijnlijk liet hij haar schaduwen, of het huis werd geobserveerd. Of erger nog, verderop in de straat zat hij in een geparkeerde auto die ze niet herkende, om het huis zelf te bespieden. Ze keek op naar het plafond, naar de lamp, de rookmelder en de traag bewegende ventilatorbladen die de warme lucht verplaatsten. Waren daarin kleine camera's verborgen? Had hij haar rendez-vous gefilmd? Was hij getuige van haar kronkelen en kreunen op het bed dat ze anders met hem deelde? Had hij gezien hoe ze het initiatief nam, likkend langs de buik van haar minnaar, steeds lager? Zag hij haar lachen? Uitdagen? Verleiden?

Jezus, hoe verknipt was hij?

Ze sloot haar ogen. Ze voelde zich als versteend. 'Jij misselijke klootzak.'

'Dat ben ik.'

'Ik haat je.' Ze werd steeds kwader.

'Weet ik. Ik wist alleen niet zeker of je dat kon toegeven. Het is voorbij, Jennifer.'

'Misschien hoeft dit niet te gebeuren, als je eens wat meer aandacht zou besteden aan je vrouw en dochter, in plaats van altijd op boeven jagen en de toprechercheur uithangen.'

'Jij bent niet mijn vrouw.'

Klik.

Hij had de verbinding verbroken.

'Schoft!' Ze smet de telefoon op het bed en haar hoofd begon te bonken. Jij hebt dit gedaan, Jennifer. Jij alleen. Je wist dat je betrappt zou worden, maar je schoof alles opzij, ook Kristi en een nieuwe kans met je ex-man, omdat je een monster bent. Je bent waardeloos. Ze voelde een traan over haar wang glijden en veegde die woest weg. Dit was geen moment voor zelfmedelijden en tranen.

Ze had zichzelf toch voorgehouden dat een verzoening met Rick onmogelijk was? En ze was toch naar dit huis teruggekeerd, de woning die ze gedeeld hadden, in het volle besef dat het een enorme vergissing was. Net als toen ze jaren geleden voor de eerste keer 'ja, ik wil' had gezegd.

'Sukkel!' schold ze binnensmonds, terwijl ze naar de badkamer liep en haar spiegelbeeld boven de wastafel zag.

'Je bent lelijk,' voegde ze eraan toe, water over haar gezicht spatend. Maar dat was niet waar. Ze was niet ver in de dertig, haar donkere haar was nog dik en golvend, en viel tot over haar schouders. Haar huid was glad, haar lippen vol, en haar ogen hadden een blauwgroene kleur die mannen fascinerend vonden. Alle verkeerde mannen, hield ze zichzelf voor. Mannen die verboden en taboe waren. Al genoot ze van hun aandacht. Ze smachtte ernaar.

Ze opende het medicijnkastje en pakte haar flesje valium. Ze slikte twee tabletten in, om de scherpe kantjes weg te nemen en de dreigende migraine te verjagen. Kristi ging na de zwemles met een vriendinnetje mee naar huis. De hemel wist wanneer Rick thuiskwam. Dus had Jennifer het huis en de rest van de avond voor zich alleen. Ze ging niet weg. Nog niet.

Woesj.

Een onbekend geluid kwam van beneden omhoog langs de trap. Een luchtstroom? Werd er een deur geopend? Stond ergens een raam open?

Wat gebeurde er? Ze bleef staan en luisterde, met gespitste oren. De haartjes op haar handen gingen overeind staan.

Stel dat Rick hier in de buurt was?

Stel dat hij gelogen had aan de telefoon, en dat hij in werkelijkheid op weg naar huis was, zoals na een gewone werkdag? Die rotzak kon haar toch voor de gek houden?

Dat posten kon een smoes zijn, of als hij werkelijk de hele nacht iemand in de gaten moest houden, dan was zij dat waarschijnlijk: zijn eigen vrouw.

Ex-vrouw. Jennifer Bentz staarde naar haar spiegelbeeld en frons-te toen ze de dunne lijntjes tussen haar wenkbrouwen zag. Wanneer waren die rimpels daar voor het eerst verschenen? Verleden jaar? Eerder? Of pas de afgelopen week?

Moeilijk te zeggen.

Maar die rimpels waren er wel, en herinnerden haar er nadrukkelijk aan dat ze niet jeugdiger werd.

Zoveel mannen hadden naar haar verlangd, hoe was het dan mogelijk dat ze zo eindigde: getrouwd, gescheiden, en daarna samenlevend met een agent in zijn burgerlijke kleine woning? Hun poging weer bij elkaar te komen was niet meer dan een poging. Het had niet lang geduurd, en nu... ach, ze was er tamelijk zeker van dat het nu voorgoed voorbij was.

Omdat ze niet trouw aan één man kon blijven. Zelfs niet aan de man die ze liefhad.

Lieve god, wat moest ze doen? Ze dacht aan zelfmoord. Meer dan eens. En ze had al een brief geschreven die na haar dood aan haar dochter gegeven moest worden.

Lieve Kristi,

Het spijt me zo, schat. Geloof me als ik je schrijf dat ik meer van je hou dan van het leven zelf. Maar ik kreeg weer een relatie met de man die jouw biologische vader is, en ik vrees dat ik daardoor Ricks hart breek...

Bla, bla, bla.

Wat een melodramatisch gebazel.

Weer dacht ze iets te horen... Het geluid van voetstappen, ergens beneden.

Ze wilde iets roepen, maar beet op haar tong. Ze sloop naar de trap, hield de leuning vast en luisterde. Behalve het zoemen van de ventilator in haar slaapkamer hoorde ze een ander geluid, zacht en klikkend.

Ze kreeg kippenvel.

Ze durfde amper te ademen. Haar hart bonkte in haar oren.

Het is alleen je verbeelding – knagend schuldgevoel. Of de kat van de buurman. Dat is het. Die scharminkelige kat, altijd scharrelend bij de vuilnisbakken, of op muizenjacht in de garage.

Ze sloop haastig terug naar de slaapkamer en tuurde door het raam. Er was niets bijzonders te zien op deze grauwe dag in het zuiden van Californië, waar de lucht mistig, stoffig en dik is. Zelfs de zon, een rode schijf laag aan de hemel boven de eindeloze rijen daken, leek vervormd door de smog.

Vandaag geen zuchtje wind van zee, niets bewoog of maakte geluid. Geen kat in de dorre struiken, geen fietser op straat. Er passeerde zelfs geen auto.

Het is niets.

Het zijn je zenuwen.

Kalmeer toch.

Ze goot het restje martini uit de cocktailshaker in haar glas en nam een slok, terwijl ze naar de badkamer liep. Maar in de deuropening zag ze haar spiegelbeeld en ze voelde weer een schuldbevuste steek.

‘Het moet anders,’ fluisterde ze en ze kromp ineen toen ze in de spiegel zag hoe het glas naar haar lippen bewoog. Dit was niet wat ze wilde met haar leven. Met haar dochter. ‘Stomkop! Stomme trut!’ De vrouw in de spiegel scheen haar uit te lachen. Tergend. Zonder erbij na te denken smeed Jennifer het martiniglas naar de grijnzende gestalte. Het glas sloeg tegen de spiegel in scherven.

Krrrak!

Langzaam spleet de spiegel in een spinnenweb van barsten. Glas-splinters gleden in de wastafel.

‘Jezus!’

Wat heb je gedaan?

Ze pakte een grotere scherf op en sneed in haar vingertop. Bloed

drupte van haar hand in de wasbak. Snel zocht ze een losse pleister in het medicijnkastje. Het ging lastig, maar ze kreeg de schutlaag los en deed de pleister om haar wijsvinger. Toch was het bloeden niet gestopt. Bloed welde op onder het strookje pleister en gaas. Jennifer vloekte binnensmonds en weer zag ze haar gezicht in een restant van de gebarsten spiegel.

‘Zeven jaren ongeluk,’ fluisterde ze, zoals oma Nana Nichols haar voorspeld had toen ze, als driejarige peuter, het favoriete vergrootglas van haar oma had gebroken. ‘Jij bent vervloekt tot je tien jaar bent, Jenny, en wie weet nog wel veel langer!’ Nana, meestal zachtaardig, leek opeens een monster, met haar gele tanden en een grimas vol afgrijzen om haar bleke lippen.

De oude vrouw had helemaal gelijk gekregen. Pech scheen Jennifer overal te achtervolgen, tot op deze dag.

Kijkend naar haar gezicht, onregelmatig en vertekend in de restanten van de spiegel, zag Jennifer zichzelf nu als een oude vrouw – een eenzame oude vrouw.

God, wat een dag, dacht ze wazig.

Ze wilde de trap afdalen om stoffer en blik te halen, en struikelde bijna op de overloop. Ze herstelde zich, daalde de treden af en liep naar de bijkeuken.

Een deur stond open.

Wat?

Ze had die deur niet opengelaten. Dat wist ze heel zeker. En toen haar minnaar wegging was hij via de garage naar buiten gelopen. Dus...? Had Kristi op weg naar school de deur niet goed gesloten? Het slot ging stroef, maar...

Ze voelde een rilling van angst langs haar ruggengraat. Had ze niet iemand beneden gehoord? Of was dat een illusie door de drank? Ze voelde zich een beetje verward, haar hoofd was wazig, maar...

Steun zoekend bij het aanrecht bleef ze staan, ingespannen luisterend en ze probeerde zich te herinneren wat er gebeurd was. Ze liep naar de keuken, schonk zich een glas water in en bespeurde opeens de geur van sigarettenrook. Ongetwijfeld van haar ex-echtgenoot. Hoe vaak had ze hem niet gezegd dat hij met zijn vieze gewoonte naar buiten moest? En ver naar buiten. Niet bij de keukendeur blijven staan, omdat de sigarettenrook dan door de hor naar binnen trok.

Maar Rick was hier al twee dagen niet meer geweest...

Ze verstarde, en haar blik dwaalde naar het plafond. Niets...
Opeens kraakte een vloerplank boven haar. Het knarsen van gebroken glas.

O, god, nee...

Geen twijfel mogelijk.

Nu wist ze het zeker.

Er was iemand in huis.

Iemand sloop hier stiekem rond.

Iemand die haar kwaad wilde doen.

De tabaksgeur drong weer in haar neus.

O, jesus. Dit was Rick niet.

Ze sloop zonder geluid te maken naar het messenblok op het aanrecht en trok langzaam een groot vleesmes uit de gleuf. Terwijl ze dat deed dacht ze aan alle misdrijven die Rick had opgelost, aan alle criminelen die hem bezwoeren wraak te nemen op hem en zijn gezin, als ze gearresteerd of veroordeeld werden. Veel van die misdadigers hadden gezworen zich op rechercheur Bentz te wreken, en wel zo pijnlijk mogelijk.

Hij had haar zelf nooit iets verteld over die dreigementen, maar ze hoorde het van andere agenten, die smakelijk vertelden over allerlei wraakzuchtige beloften.

En nu was er iemand in huis..

Jennifers keel werd kurkdroog.

Ze hield haar adem in en sloop naar de garage. Bijna struikelde ze over de enkele tree, toen ze beseftte dat de garagedeur wijdopen stond: heel uitnodigend. En de indringer had die uitnodiging aanvaard.

Ze bedacht zich geen seconde en stapte in de auto. De sleuteltjes zaten in het contactslot.

Ze draaide de sleutel om.

De motor sloeg aan.

Ze schakelde in de achteruit en gaf gas. Met spinnende wielen schoot de auto achteruit over de oprit, bijna de magere kat van de buurman overrijdend, en rakelings langs de brievenbus.

Ze keek schuin omhoog naar het slaapkamerraam op de bovenverdieping, terwijl ze de versnellingspook in de vooruit ramde.

Haar hart stond even stil.

Een donkere gestalte stond achter het raam, een schim met een wrede, verwrongen grijns.

‘Shit!’

Het licht veranderde op de zonwering en de gestalte was verdwenen. Misschien was het alleen een product van haar verbeelding.

Of toch niet?

Ze wilde het niet weten. Ze trapte het gaspedaal in en stoof weg door de straat, waar de bejaarde meneer Van Pelt juist met zijn oude Buick achteruitmanoeuvreerde. Jennifer remde uit alle macht, met piepende banden ontweek ze de geschrokken buurman, om meteen weer plankgas te geven.

‘Er stond niemand achter dat raam. Dat weet je best,’ probeerde ze zichzelf te overtuigen. ‘Daar was helemaal niemand.’

Met één hand sturend zocht ze met haar andere hand op de stoel naast haar naar haar tas en mobieltje. Meteen besepte ze dat haar spullen nog in de slaapkamer lagen waar ze de donkere gestalte had gezien.

‘Het was maar verbeelding,’ herhaalde ze telkens weer, terwijl ze naar de hoofdweg reed en zich in het drukke verkeer mengde. Haar hart bonsde en haar hoofd bonkte. Bloed uit haar gewonde vinger besmeurde het stuur. Ze keek vaak in het spiegeltje, speurend naar een auto die haar volgde, in de zee van auto’s achter haar. Metaal glansde in het zonlicht, en ze verweet zichzelf dat ze geen zonnebril bij zich had.

Niets leek ongewoon. Duizenden auto’s reden in oostelijke richting: zilvergrijs, wit, zwarte sedans en sportwagens, trucks en SUV’s... Ze dacht dat ze naar het oosten ging, ze wist het niet zeker. Ze besepte nauwelijks waar ze reed, maar begon zich nu wat te ontspannen. Ze bedacht dat ze degene die het op haar gemunt had te slim af was geweest. Als er echt iemand jacht op haar maakte.

Het was een gewone dag in Zuid-Californië. Ze zag in het spiegeltje dat een donkerblauwe SUV snel achterop kwam en haar hart sloeg over van schrik. Maar de auto raasde haar voorbij, met een bumperklevende witte BMW erachteraan.

Ze zette de radio aan en probeerde haar zenuwen in bedwang te krijgen. Maar ze transpireerde, en haar vinger bloedde nog steeds. Kilometerslang gebeurde er niets, en Jennifer ademde wat rustiger. Haar aandacht verslapte en ze schampte bijna een andere auto naast haar. De bestuurder claxonneerde woedend en stak zijn middelvinger op.

‘Ja, ja,’ mompelde ze, opeens beseffend dat ze nu geen auto moest besturen. Niet in deze toestand. Bij de volgende afslag verliet ze de

hoofdweg. Waar was ze ergens? Ver buiten de stad? Ze herkende de omgeving niet: verspreide huizen, akkers en struikgewas. Ze was op het platteland verzeild en de valium had zijn werk gedaan. Knipperend tegen het zonlicht keek ze in de zijspiegel en zag weer een blauwe SUV naderen.

Dezelfde auto?

Nee!

Dat was onmogelijk.

Ze geeuwde en de Explorer bleef op afstand achter haar rijden over de tweebaansweg die naar de heuvels leidde.

Het werd tijd om terug te keren.

Ze voelde zich zo vreselijk moe.

De weg voor haar leek te verschuiven en ze knipperde weer met haar ogen. Haar oogleden waren zo zwaar. Ze moest langzamer rijden en uitrusten. Proberen weer helder te worden, misschien ergens een kop koffie drinken.

Het was mogelijk dat er niemand in het huis was geweest. Alle-machtig, wat haalde ze zich verzinsels in haar hoofd, haar zenuwen die tot het uiterste gespannen waren, het schuldgevoel dat aan haar knaagde. Haar geest speelde kennelijk een spelletje met haar. Gedachten tolden rond door haar hoofd.

Ze zag de bocht in de weg voor haar en ze remde af. Terwijl ze dat deed merkte ze dat de donkere Explorer dicht achter haar reed.

‘Ga er dan langs, idioot!’ schold ze, kijkend in het spiegel-tje. De raampjes van de andere auto waren getint en donker, maar toch zag ze een glimp van de bestuurder.

O, god.

Haar hart stakte weer.

De bestuurder staaarde haar strak aan. Ze wist een kreet te onderdruken. Het was de insluiper die ze bij het slaapkamerraam had gezien.

Doodsbang trapte ze het gaspedaal in.

Wie was dat?

En waarom werd ze achtervolgd?

Ze zag een zijweg en sloeg meteen af, in de hoop de SUV af te schudden, maar ze had de situatie niet goed ingeschat en een van de wielen raakte de berm. Ze gaf een ruk aan het stuur, in een poging de auto op de weg te houden, maar het voertuig begon te kantelen.

Als een dolle.

De auto werd totaal onbestuurbaar.

Alles sidderde en slipte.

En toen rolde de auto om.

Met een zekerheid als in slow motion beseftte Jennifer dat ze zou sterven. Erger nog, ze wist dat ze vermoord werd.

En deze moordaanslag was vermoedelijk bekokstoofd door haar vervloekte ex-man, Rick Bentz.